

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris D. Hludowici Blosii Abbatis Lætiensis Ordinis S. P. N. Benedicti Tomus Posterior Margaritum Spirituale

Blois, Louis de

Monasterii Campidonensis, 1672

\$. IV. Spes magnanima.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45885](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45885)

SPECULUM SPIRITUALIA
 amore deveniunt. Si post Confessionem ut oportet perfectam, remorsus adhuc remanent, patienter cum humili resignatione ferendi sunt; & propter illos confessio hujusmodi leviter iteranda non est.

5. Itaque non eris nimis anxius, neque perturbaberis, si forte non omnes veniales culpas in confessione expressisti; t̄ nam tales generaliter exposuisse satis est, cum mortalia dumtaxat peccata, & ea de quibus dubium est utrum mortalia sint, expressè ac distinctè ex præcepto atque necessitate confiteri coram Sacerdote obligemur. At, coram Deo ipsas veniales culpas seridè cōfiteri debemus, quæ multis modis delentur: puta contritione, Dominicæ Orationis prolatione, gravamine aliquo propter Deum perlato, Aquæ benedictæ asperzione, genuflexione, gemitu, rursione pectoris, &c. * si talia piè & religiose fiant. Utile tamen animæ & Deo gratum est, ut homo accuratè etiam leuiorens offensas coram Sacerdote confiteatur atque exprimat: sed (sicut diximus) inanes scrupuli rejiciendi sunt.

6. Sanè cum te peccasse jam pœnitreat, & doleas quòd umquam Deum offenderis, proponasque deinceps illi servire, & eum amare.

+ Hanc communem & veram de venialibus peccatis, quòd sint sufficiens sed non necessaria materia Sacramenti Confessionis, doctrinam cum Doctoribus Theologiæ ac Casuum Conscientiæ tenet & approbat Synodus Tridentina sess. 14 cap. 4.

re, atque delicta tua ritè confessus sis: bono animo esse, pacemque cordis habere debes. Fac igitur & explè diligenter id quod tibi à Sacerdote fuit injunctum: ac confessionis virtuti divinæque promissioni fidem adhibe. Crede Domino, qui Sacerdotibus confessiones legitimè recipientibus, dicit: *Quæcumque solveritis super terram, erunt soluta & in celo.*

§. IV. SPES MAGNANIMA.

Spera in Dei benignitate ac misericordia. Jam enim, quia te ipsum congrua contritione, confessione, & satisfactione expurgasti, Deo reconciliatus es, etiam si tu solus omnes omnium hominum iniquitates & transgressiones perpetrasses. Ipse jam te, recepit in gratiam, & peccata præterita quæ condonavit, posthac tibi nec imputare, nec improperare vult. Ita ea texit, ita delet, (si vera, sancta ac divina fuit pœnitentia tua,) quasi numquam admissa fuissent. Sed oportet te deinceps in bona piaque vita persistere, & quando ex infirmitate laberis, mox resurgere. Deus tuus liberalissimus Rex est, omnia debita tua, quantumcumque magna sint, libentissimè remittit: omnipotens medicus est, omnem morbum, quantumlibet gravem & inauditum, dicto citius in anima tua curat. Exemplo tibi sunt David Rex, Maria Magdalena, latro in cruce, & alii innumeri. Ita enim facile Deo est plurimis mortalibus culpis veniam dare, sicut

Mat. 18.

17
 Humilis fiducia peccatoris penitentis ut titus est peccator, & gratia est Deo.

2. Rego 12.
 Luc. 7.
 Luc. 23.

SPECU-
LUM SPI-
RITUA-
LE

vni. Et gratum illi valdè est, ut sic de eo sentias, utque dicas humiliter: *Domine Jesu, ego confido de immensa bonitate tua, quod me nunquam perire fines, quem creasti ad imaginem & similitudinem suam, ingentiq; labore redemisti.* Licet multa nimis sint peccata tua, collata tamen infinitæ Dei misericordiæ, quid sunt?

2.
Ansid-
rum ad-
versus
diffiden-
tiam &
peccatori
pernicio-
sam &
Deo in-
gratam.

Nonnulli nimis modicæ fidei homines propter mala quæ commiserunt, vel propter diras tentationes quibus satanas eos diverberat, de spe salutis suæ decidunt: putantes, conscientias suas ita obligatas & irretitas esse, ut Deus eis subvenire aut nolit, aut nequeat. Implacabili metu mirè agitantur, & omnia quæ faciunt, Deo displicere, seque jam perditos ac damnatos esse credunt. Error iste grandis ac permolestus est, cui qui consentit, Deum maxime inhonorat. Vult & potest Deus cuilibet homini verè contrito ignoscere, eumque ab omni salutis impedimento (qualecumque etiam illud sit) eripere ac liberare. Nisi peccatori converso veniam dare vellet, non ejus conversionem tam patienter expectasset, nec ei contritionem bonamque voluntatem dedisset, sed eum peccantem æterna damnatione punivisset, juxta iniquitatum commissarum exigentiam. Permittit quidem nonnumquam, ut fideles servi atque electi amici sui desperatione vel aliis horrendis planeque infernalibus tentationibus pulsentur ac longo di-

vexentur tempore: sed hoc ex ingenti erga eos amore facit, protegens interim illos ac sustentans ne deficiant.

Multi tamen malè attendentes magnitudinem misericordiæ Dei, perdunt animas suas, dum non corrigunt iniquam vitam suam, sed dicunt, si non lingua, saltem factis: *Quare non faceremus quod volumus: nam quando cumque conuertemur ad Deum, ignoscet nobis Deus, & remittet omnia peccata nostra.* Sed heu! tales & longam vitam & veram poenitentiam sibi promittentes sæpè justo judicio DEI neutram obtinent, & in peccatis suis moriuntur.

Quinam autem fieri potest, ut is qui sese corrigere paratus est, desperet de benignissima Dei pietate? Deus enim per Prophetam suum dicit: *Cum averterit se impius ab impietate sua, quam operatus est, & fecerit judicium, & justitiam, ipse animam suam vivificabit. Omnium iniquitatum ejus, quas operatus est, non recordabor: in justitia sua, quam operatus est, vivet. Numquid voluntatis meæ est mors impij, & non ut convertatur à viis suis, & vivat? Rursum ait: Numquid oblivisci potest mulier infantem suum, ut non misereatur filio uteri sui? Etsi illa oblita fuerit, ego tamen non obliviscar tui. Ecce in manibus meis descripsi te. Et iterum ita loquitur: Numquid mihi difficile erit omne verbum? Itemque ait: *Delevi ut nubem iniquita-**

SPECULUM SPIRITUALIUM. Ibidem. 1. *tes tuas, & quasi nebulam peccata tua. Ac rursum, Lavamini, inquit, mundi estote, auferite malum cogitationum vestrarum ab oculis*

meis: quiescite agere perversè, dissite benefacere Si fuerint peccata vestra ut coccinum, quasi nix dealbabuntur: & si fuerint rubra quasi vermiculus, velut lana alba erunt. His & compluribus aliis similibus sententiis Deus, qui neminem perire cupit, te in Scripturis sanctis consolatur, ut clementissimæ bonitati ipsius confidas. Confide igitur, ô homo bonæ voluntatis, confide in misericordia Dei tui, etiamsi mox post correctionem vitam inchoatam ex hoc mundo emigrare debeas. Sicut enim Evangelium testatur, illi quoque denarium beatitudinis æternæ accipiunt, qui unicâ tantum horâ laboraverunt in vinea; id est, qui justè & piè modico admodum tempore vixerunt: & beati pronuntiantur à Domino etiam hi, qui in tertia vigilia, hoc est in senectute, parati inveniuntur. Si verò non statim postea quàm ad Deum conversus & reversus es, evocaris ex hac vita, constanter persevera in sancto proposito, & timore Domini.

CAPUT II.

Virtutes quadam, quibus se perpetuò exercere debeat homo Christianus.

§. I. PATIENTIA.

1. Deu in itinere conversionis delictis tranquilla paci condire solet, sed afflictionibus probat proficiens & provocat.

2. Patienter itaque & lasanter crux à DEO imposita toleranda est.

3. De manu enim ejus nihil provenire potest, nisi in utilitatem nostram.

§. II. RESIGNATIO.

1. Humilia te, & omnino nihil te esse ex animo agnosce.

2. Proprii sensus obstinationem, & omnem pertinacem contentionem fuge.

3. Te ipsum, omniaq; judicia ac desideria sua plene in Dei voluntatem resigna.

§. III. OBEDIENTIA.

1. Ejus meritum immansum.

2. Inobedientia secreta exemplum.

3. Reprehensiones tibi illatas suaviter perfer.

§. IV. FUGA VANÆ GLORIÆ.

1. Non cupias hominibus placere, sed soli Deo.

2. Vilibus propter Christum contentus esto.

3. In itinere tentationu vana gloria statim acriter repugna.

4. Humilitas virtus celisum, philantia propria diabolorum.

§. I. PATIENTIA.

ET ut omni reliquo vitæ tuæ tempore pœnitentiam DEO gratissimam agas, tolera miti ac mansueto corde adversa & incommoda omnia quæ tibi ejus permisso eveniunt, atque à creaturis inferuntur. Solet Dominus hominem ad se conversum in initio quidem multis consolationibus exhilarare, offerens ei pœnè assiduè lac spirituale & candidum panem gratiæ: sed postea, subtractâ hâc suavissimâ escâ, cibum solidum ac panem atrum illi porrigit, jamque eum per viam admodum inamœnam, difficilem & tenebrosam ducit, exercetque illum tribulationibus diuturnis atq; angustiis ineffabilibus; aded ut hujusmodi homo videatur sibi prorsus à Domino derelictus abjectusque, & quodammodo satanæ traditus. Interim etiam gravi-

1. In itinere conversionis delictis, progressum subinde amaritudinibus condire solet Deus.

Matth. 20.

Luc. 12.